

Arrest

**nr. 336 012 van 14 november 2025
in de zaak RvV X / IV**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DENAMUR
Brugmannlaan 60
1190 VORST**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 5 november 2024 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. DENAMUR verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Vietnamese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1992.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 1 oktober 2020. Op 5 april 2023 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 11 september 2024 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS).

Op 27 september 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

A. Feitenrelaas

U, N. X. L. (...), verklaart de Vietnamese nationaliteit te bezitten en bent geboren in het dorp Nghi Van, district Nghi Loc, provincie Nghe An, waar u woonde tot uw vertrek uit Vietnam.

U verklaart Vietnam verlaten te hebben om geld te kunnen verdienen in het buitenland, zodanig u uw ouders kan helpen met het afbetalen van hun schulden bij de bank. Uw ouders liepen deze schulden op ten gevolge van overstromingen in uw regio in 2010.

U verliet Vietnam in 2018 of 2019 en reisde met de auto naar Rusland om er te werken. Nadien reisde u door via verschillende landen en kwam in 2020 aan in België. Op vijf april 2023 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u geen documenten voor.

B. Motivering

U maakte geen elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Het CGVS stelt evenmin dergelijke noden vast. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend.

Er kan geen geloof gehecht worden aan uw vrees voor vervolging bij terugkeer op basis van onderstaande elementen.

1. U heeft een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie niet aannemelijk gemaakt.

1.1. De problemen die u in uw asielrelaas uiteenzet houden geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald uw etnische origine, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep zoals vastgelegd in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u Vietnam verliet omwille van economische problemen; uw ouders verloren hun eigendommen in Vietnam ten gevolge van overstromingen. Hierdoor hebben uw ouders schulden bij de bank en wil u ze financieel bijstaan (CGVS, p.4).

1.2. U laat geen enkel bewijs na dat uw ouders effectief schulden hebben in Vietnam. Evenmin dat uw ouders hierdoor bedreigd worden (CGVS, p.4, 6-7).

2. Uw algemene geloofwaardigheid wordt ernstig ondermijnd.

2.1. U verzocht pas voor het eerst om internationale bescherming in België en niet in Rusland of alle andere landen waar u doorreisde, zoals Polen en Duitsland. Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en bescherming aanvraagt zodra hij daartoe de kans heeft. U verbleef eerst in Rusland, zonder ooit asiel aangevraagd te hebben (CGVS, p.3). Dat u naliert dit te doen, doet ernstige afbreuk aan de redenen van uw vertrek. U verliet

2.2. U verliet Vietnam reeds in 2018 of 2019. Eenmaal in België aangekomen in 2020 diende u pas laattijdig op vijf april 2023 een verzoek om internationale bescherming in (CGVS, p.3-4).

2.3. U legt geen enkel document neer ter staving van uw verzoek om internationale bescherming. U bent er niet in geslaagd om uw identiteit, nationaliteit, relaas en reisweg bijgevolg aannemelijk te maken.

Gelet op wat voorafgaat, kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève van 28 juli 1951), van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 (hierna: het EVRM). Verder voert de verzoekende partij de schending aan van de "verplichting tot adequaat en redelijke motivering" en van het beginsel van behoorlijk bestuur, van de zorgvuldigheidsplicht en de plicht van de administratie om het dossier met een zorgzame manier te bekijken en stelt zij dat er sprake is van een onjuiste opvatting van de feiten en een onjuiste rechtsopvatting, van een gebrek aan, de onjuistheid van, de tekortkoming aan of de tegenstrijdigheid van de oorzaken en/ of de motivering en van een gebrek aan motivering ten gronde.

2.2. De verzoekende partij stelt het niet eens te zijn met de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen. Zij benadrukt dat personen bij haar ouders langs zijn gekomen om hen te bedreigen toen haar ouders met de terugbetaling van hun leningen stopten en vreest dat zijzelf en haar familie onder druk gezet zouden worden en er nieuwe bedreigingen zullen zijn wanneer zij bij terugkeer naar Vietnam niet meer in staat is om de leningen van haar ouders verder terug te betalen. Zij stelt dat het duidelijk over een vrees voor mishandeling gaat en dat de problemen niet meer slechts economisch zijn, maar ook betrekking hebben op haar veiligheid en die van haar familie. Voorts wijst zij erop dat zij een kopie van haar Vietnamese identiteitskaart neerlegt, wat haar identiteit bewijst. Zij geeft aan dat zij na haar vertrek uit Vietnam eerst naar Rusland ging om te werken, maar dat zij er geen baan vond en dat zij Rusland verliet om naar Europa te gaan. Zij is in 2020 in België aangekomen en diende toen geen asielaanvraag in omdat zij geen informatie had over de procedure en dus niet wist dat zij een asielaanvraag kon indienen. Zij wijst erop dat zij onmiddellijk haar asielaanvraag heeft ingediend op 5 april 2023 toen zij op de hoogte werd gebracht van de procedure. Zij herinnert eraan dat de covidcrisis in 2020-2021 plaatsvond en dat zij op dit moment geen informatie kon krijgen.

2.3. De verzoekende partij vraagt in hoofddorde om de bestreden beslissing teniet te doen en haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt zij de bestreden beslissing teniet te doen om een verder onderzoek en/ of verdere verhoren van de verzoekende partij door het CGVS toe te staan.

2.4. Aan haar verzoekschrift voegt zij de bestreden beslissing (stuk 1) en fotokopieën van haar Vietnamese identiteitskaart (stuk 2).

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn

2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven van de bestreden beslissing kunnen echter op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij laat verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. De verzoekende partij verklaart haar land van herkomst, Vietnam, te hebben verlaten om geld te kunnen verdienen in het buitenland, zodat zij haar ouders kan helpen met het afbetalen van hun schulden bij de bank. Haar ouders zouden deze schulden hebben opgelopen naar aanleiding van de leningen die zij zijn aangegaan ten gevolge van overstromingen in 2010 waarbij hun eigendommen werden vernield. De verzoekende partij verklaart dat zij Vietnam heeft verlaten in 2018 of 2019 en dat zij met de auto naar Rusland reisde om er te werken. Nadien zou zij via verschillende landen naar België zijn gereisd, waar zij in 2020 zou zijn aangekomen. Haar ouders hebben ook schulden gemaakt zodat de verzoekende partij kon vertrekken uit Vietnam. Bij terugkeer naar Vietnam vreest zij dat zij de schulden van haar ouders niet verder kan afbetalen en dat zij en haar ouders bedreigd zullen worden. Sinds haar vertrek uit Vietnam zouden een aantal personen bij haar ouders thuis zijn langsgesproken om het geld terug te eisen.

Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij in de loop van de administratieve procedure geen documenten voor (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). Aan haar verzoekschrift voegt zij fotokopieën van haar Vietnamese identiteitskaart (stuk 2). Deze identiteitskaart heeft weliswaar betrekking op de identiteit en nationaliteit van de verzoekende partij, doch staaft op geen enkele wijze de (beweerde) problemen met de schuldeisers in Vietnam. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting betoogt dat er geen herkomstcheck gebeurd is, gaat ze eraan voorbij dat de verwerende partij haar Vietnamese nationaliteit niet betwist.

6.2. Om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dient de verzoekende partij aan te tonen dat zij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging. De door de verzoekende partij beschreven moeilijkheden, meer bepaald dat haar ouders schulden hebben opgelopen, dat de verzoekende partij hen financieel wil bijstaan en dat er personen bij haar ouders thuis zijn langsgesproken om het geld terug te eisen, houden geen verband met één van de voormelde criteria en kunnen bijgevolg niet worden aanzien als 'vervolging' in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Deze door de verzoekende partij aangehaalde moeilijkheden zijn louter van economische en interpersoonlijke aard. In het verzoekschrift ontwikkelt de verzoekende partij geen dienstige argumentatie die hierop een ander licht kan werpen. Zij laat na *in concreto* te duiden op welke wijze de door haar aangehaalde moeilijkheden een *nexus* zouden hebben met één van de voormelde criteria van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting betoogt dat de verwerende partij geen informatie inzake terugkeerders naar Vietnam bijgebracht heeft gaat ze voorbij aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet, daar dit middenonderdeel niet in het verzoekschrift werd aangehaald. Dit artikel luidt als volgt: *“De procedure is schriftelijk. De partijen en hun advocaat mogen ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn.”* Uit de parlementaire voorbereiding (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. DOC 51K2479/001, 122) blijkt dat deze bepaling uitdrukkelijk het schriftelijke karakter van de procedure als kenmerk stelt, alsook van de eis dat partijen en hun raadslieden hun opmerkingen ter terechtzitting mondeling mogen voordragen, zonder dat ze andere middelen mogen aanvoeren dan die welke ze in hun proceduregeschrift hebben uiteengezet. Uit het voorgaande volgt dat het schriftelijke karakter verbiedt dat nieuwe middelen ter terechtzitting worden voorgelegd (*cf.* GwH 29 april 2010, nr. 45/2010, r.o. B.6). Dit vindt tevens uitdrukking in het gegeven dat de uitoefening van de bevoegdheid van de Raad uitsluitend geschiedt op basis van het rechtsplegingdossier (zie Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. DOC 51K2479/001, 95 wat volle rechtsmacht betreft en *ibid.* 117 wat annulatiebevoegdheid betreft). Het is derhalve de partijen verboden enig nieuw middel, weze het van openbare orde, ter terechtzitting of in een niet voorzien proceduregeschrift aan de Raad voor te leggen. Deze vaststelling doet geen afbreuk aan het feit dat de Raad in het raam van zijn bevoegdheid ambtshalve een middel van openbare orde zou kunnen aanvoeren. Voormeld betoog van de verzoekende partij inzake het bijbrengen van “informatie inzake terugkeerders naar Vietnam” is geenszins van openbare orde, aldus dient dit betoog dat geen weerslag vindt in het verzoekschrift of ander procedurestuk uit de debatten geweerd worden.

6.3. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een *“reëel risico”* loopt. Het begrip *“reëel risico”* wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip *“ernstige schade”* door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

7.3.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Toen het zich uitsprak over de draagwijdte van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, oordeelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) dat *“(d)e (...) termen “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 32).

In hetzelfde arrest geeft het HvJ aan dat *“(h)et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht (...) deel uit(maakt) van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd.”* (*Ibid.*, § 28). Uit een later arrest van het HvJ vloeit echter voort dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het HvJ hecht belang aan het feit dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU *“moet voortvloeien uit de gedragingen van derden”* of nog dat *“de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen”* door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de richtlijn 2011/95/EU (omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet) (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, § 33 en § 35).

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft bijgevolg betrekking op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld”*. De uitlegging van dit begrip vereist dus dat het risico waaraan de asielzoeker in zijn land wordt blootgesteld, specifiek van aard is. Tevens dient het risico betrekking te hebben *“op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 32).

7.3.2. Wat betreft de schulden van haar ouders en de (beweerde) problemen met de schuldeisers, dient er te worden geoordeeld dat er uit de verklaringen van de verzoekende partij niet kan worden afgeleid dat zij in dit verband een reëel risico op ernstige schade zou oplopen. Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt immers dat de schuldeisers ongeveer in 2021 de laatste keer bij haar ouders langskwamen om de schuld op te eisen en dat deze schuldeisers haar familie niet bedreigen, maar wel het geld terugvragen. Buiten vragen

om geld, doen zij volgens de verklaringen van de verzoekende partij niets. Haar ouders werden ook nooit fysiek aangevallen. Bovendien kan de verzoekende partij niet aangeven wie de schuldeisers juist zijn en verklaart zij niemand te vrezen in Vietnam (NPO, p. 7-8). De verzoekende partij verklaarde daarnaast dat zij in Vietnam werkte als metser (NPO, p. 5-6). Zij toont niet aan dat zij bij terugkeer naar Vietnam niet opnieuw zou kunnen werken om het (eventueel) resterende deel van de schulden stuk per stuk verder af te betalen (NPO, p. 8). Bovendien laat de verzoekende partij na enig bewijs neer te leggen inzake de schulden van haar ouders in Vietnam of inzake de beweerdde problemen met de schuldeisers. Ter terechtzitting wijst de verzoekende partij op de coherentie van haar relaas. Het gegeven dat er geen tegenstrijdigheden zijn tussen haar verklaringen, doet echter geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen die volstaan om te oordelen dat niet kan worden vastgesteld dat de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade zou lopen bij terugkeer naar Vietnam omwille van de schulden van haar ouders en de (beweerdde) problemen met de schuldeisers.

Bovendien worden de ernst en geloofwaardigheid van het vluchtrelaas en de vrees van de verzoekende partij ondermijnd door de vaststelling dat zij erg laatsttijdig een beschermingsverzoek heeft ingediend. De verzoekende partij heeft pas op 5 april 2023 een verzoek om internationale bescherming in België ingediend, hoewel zij reeds in 2020 in België zou zijn aangekomen (NPO, p. 4). Het talmen van de verzoekende partij om bescherming te zoeken, getuigt bezwaarlijk van een reëel risico op ernstige schade en toont aan dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Door louter te herhalen dat zij geen informatie over de procedure had en dus niet wist dat zij een asielaanvraag kon indienen en door te verwijzen naar de coronacrisis in 2020-2021 waardoor zij geen informatie kon krijgen, brengt de verzoekende partij geen concrete en dwingende argumenten aan die afbreuk doen aan voorgaande vaststelling en die kunnen volstaan om haar handelen te vergoelijken. Het betoog van de verzoekende partij overtuigt immers op geen enkele wijze. Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade loopt in zijn land van herkomst kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich zo snel mogelijk grondig informeert over de beschermingsmogelijkheden en er hierna zo snel mogelijk een beroep op doet. Daar de verzoekende partij dit niet heeft gedaan, kan op redelijke gronden worden gesteld dat dit de ernst en de geloofwaardigheid van de door haar voorgehouden vrees verder ernstig en finaal ondermijnt. Dat de verzoekende partij zich jarenlang in het illegale circuit bevond, maar hiervan niet op de hoogte zou zijn geweest kan niet overtuigen. Haar verwijzing naar de coronacrisis in 2020-2021 werpt hier evenmin een ander licht op. Er kan niet worden ingezien waarom de verzoekende partij zich eventueel niet via het internet had kunnen informeren naar de beschermingsmogelijkheden.

7.4. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Vietnam actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van de verzoekende partij geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Het betoog ter terechtzitting laat niet toe anders te oordelen.

7.5. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Vietnam een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

7.6. Voorts voert de verzoekende partij geen concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing dat haar algemene geloofwaardigheid wordt ondermijnd door het gegeven dat zij pas voor het eerst om internationale bescherming verzocht in België en niet in Rusland of alle andere landen waar zij doorreisde en door het gegeven dat zij er niet in is geslaagd om haar reisweg aannemelijk te maken, nu zij hierover geen enkel document neerlegt. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door de verzoekende partij niet dienstig worden aangevochten, onverminderd overeind. De verzoekende partij beperkt zich immers tot een loutere herhaling van haar eerder afgelegde verklaringen in dit verband.

7.7. In zoverre de verzoekende partij ter terechtzitting nog stelt dat zij onvoldoende op bescherming van haar nationale autoriteiten kan rekenen, wijst de Raad er op dat vermits er, gelet op de voorgaande vaststellingen, niet wordt aangetoond dat zij bij terugkeer naar Vietnam een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in Vietnam irrelevant is.

8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten en kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Vietnamees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de

commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

9. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

10. Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en de Raad in het kader van dit beschermingsverzoek is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wat inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen.

11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

12. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

13. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend vijftienvintig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS